

O Duhové kouli

Nebylo to tak dávno, aby se to nemohlo stát teď. Nebylo to ani tak daleko, aby se to nemohlo stát tady.

Seděli proti sobě u praskajícího ohně, kolem voněl letní les jedinečnou vůní, takovou, jakou má pouze po opravdu horkém dni. Byla to směs rozteklé smůly, okolních bahenních blat a tlejícího listí. Nasávali tuhle neopakovatelnou chvíli, dívali se do ohně a mlčeli. Z občasných pokývnutí nebo zavrtění hlavou se však zdálo, že mezi nimi probíhá živý hovor. Občas přihodil jeden z nich na oheň pár klacků, občas si poposedli. Špičky jejich bot kreslily kolem ohniště jakési klikyháky, které pro neznalého pozorovatele musely vypadat nesmyslně. Čas utíkal, někde praskla větvička, mihla se netopýří křídla, či proletěla noční můra. Byli připraveni celou noc nezamhouřit ani oka, nemohli si to dovolit. Kdyby snad oheň na zahřátí nestačil, měli oba sametové pláště se zlatou sponou, které sice na pohled teple nevypadaly, ale dovedly zahřát i nad ránem.

Co chvíli jejich zrak zaletěl k pytli ošumělému z dalekých cest a nekonečného střídání slunce a deště na jeho povrchu. Ležel v písku u ohně a zdál se být tou nejméně zajímavou věcí na obou podivných poutnicích. Opak byl však pravdou. Pytel nebyl příliš velký a už vůbec ne těžký. Nejdůležitější věcí, kterou obsahoval, byla nádherná Duhová koule. Na dotek byla horká, uvnitř se honily barevné světélkující proudy čehosi. Nikdo vlastně ani nevěděl, co je uvnitř. Ti dva, co seděli proti sobě u ohně, to věděli. Věděli to velmi dobře, mohli by o tom dlouze vyprávět. Svůj cenný náklad měli přenést z jižního Modrodolska do severního Žlutohoří, které bylo tou dobou bezpečnější. A noc je zastihla po dlouhém dni právě zde. Duhová koule byla pravým pokladem nejen pro ně, ale vlastně i pro nás. Měla totiž neobyčejnou moc a nebyla na světě druhá taková věc s takovou mocí. Zdálo se to téměř nemožné, ale díky Duhové kouli se nám můžou každou noc zdát nějaké sny, nějaká ta noční Fantazie.

Známe to všichni ze své zkušenosti, tu bohatou směsicí příběhů, které se nám v noci promítají hlavou. To vše právě díky Duhové kouli, co tu leží v pytli, v písku u ohně mezi nima. Celou cest Duhové koule z Modrodolska do Žlutohor sledovalo velmi bedlivě velké nepřátelské Skleněné oko a daleké Černé věže. Bylo to oko bezesných, prázdných nocí. Taky to jistě znáte, oči otevřené, koukáte do stropu a spánek a sen ne a ne přijít. Skleněné oko vycítilo svoji šanci opanovat celý náš noční svět a vytvořit z něj bezesnou noc milionů lidí a lidiček. Duhová koule se přemísťovala jen velmi zřídka.

Obloha v našem příběhu stále žhnula tisíci hvězdami, horká noc pokračovala a praskal oheň. V jednom jediném okamžiku se tato poklidná scéna změnila k nepoznání a to vše z vůle právě Skleněného oka. Hvězdy zmizely, z lesa přilétl ostrý, studený vítr a oheň takřka ihned zhasl. Nestáčili na něj ani včas přihodit suché dříví. Byl ten tam. Stačila by jen chvíle, jen co by napočítal do deseti, co by byla Duhová koule beze světla ve své blízkosti a navždy by ztratila svou kouzelnou moc. My bychom tak navždy přišli o své sny. Přesně tak, jak si to přálo Skleněné oko. Naštěstí však naši dva poutníci věděli, co v takové situaci dělat. Rychle otevřeli pytel s Duhovou koulí a zašmátrali v něm a vyndali čtyři svíčky, čtyři plamínky nadějí. Jakmile je vyndali ven, samy se rozzářily jasným světlem a i když vál ostrý studený vítr, nezhasly. Rozestavili je přesně podle legendy, do všech čtyř světových stran. Jen jejich plamínky teď mohly ochránit Duhovou kouli. Vítr stále zesiloval, kolem sem tam spadla s praskotem suchá větev a zdálo se, že i ty čtyři plamínky pohltní. Vypadalo to na dlouhou noc a doufali, že snad pak pomine jak vítr, tak i síla Skleněného oka zničit Duhovou kouli.

Z jedné děsivé noci se však vyklubalo nocí pět. Pět nocí plných chladu a snahy Skleněného oka vyhrát. To ale nebyla zdaleka jediná zkouška, to nebyl ještě celý souboj o Duhovou kouli. Současně s neutuchajícím větrem zápasícím s plamínky svíček, byla mysl našich dvou poutníků vystavena velkému tlaku Skleněného oka. Jeden, druhý, třetí, čtvrtý ani pátý den nesměli ani na chvíli pomyslet na nic nepravého, na nic špatného ani zlého. Nesměli, byl by to konec Duhové koule.

Celý příběh se neodehrál tak dávno a neodehrál se tak daleko.

Vlastně se možná odehrává právě teď a tady. I o naše plamínky naděje se co chvíli pokouší přívaly studeného větru, i naše myšlenky jsou co chvíli vystaveny něčemu nepravému, špatnému nebo zlému. I my máme před sebou ještě pět dnů tady na Krávovně. Pět dnů zkoušky tady na Krávovně. Zkusme v nich každý zvlášť i všichni dohromady vyhrát nad Skleněným okem, zkusme vybojovat svoji Duhovou kouli.

Ode dneška za pět dní, teď a tady, všichni uvidíme, zbude-li v nás jen bezesné, bezfantazijní Skleněné oko a nebo i Duhová koule naplněná barevnými víry snů s fantazie.

Za pět dnů se možná i dozvíme, kdo jsou ti naši dva poutníci z tohoto příběhu a jak vlastně příběh dopadl. Povídka končí i nekončí. Její druhý díl ještě není napsán a záleží jen na nás, jaký bude...

Loupís
26. července 1998
Krávovná